

og tydelig stillede det Ny og det Gamle sammen og med en vis Pietet og Anerkjendelse af det Gamle søgte at bevare de ældre Lovbestemmelser saa vidt mulig uforandrede. Det er en meget stor Fordel, som navnlig i Forbindelse med den Lante, Kommissionen har bragt til Udførelse, nemlig at kodificere hele Vandløbslovgivningen, er af stor Værdi for den, der skulle bruge denne Lov, navnlig fordi de fleste af de Memorer, der faa en saadan Lov til daglig Benyttelse, ikke ere Jurister, men netop Børgfolk. Seg stær saaledes min Anerkjendelse i fuldeste Maal til den Anerkjendelse, som er bleven denne Kommission til Del. Der er jo, som det ærede Medlem ligeledes bemærkede, en hel Del navnlig i det første Affnit af Lovforslaget, som ikke er væsentlig nyt; det Ny er jo nærmest i 2det Affnit om Bands Afbenyttelse, hvad der jo ganske naturligt er fremkommet derved, at Lovgivningen har været og er mangelfuld i den Henseende, fordi det først er i den senere Tid, at Trangen til bedre Bestemmelser i denne Henseende er fremkommen. Men om man ogsaa maa erkjende, at det foreliggende Forslag omtrent bør tages, som det er — og jeg tror, at det vilde være høist urigtigt, om man vilde begynde i Enkeltighederne at forandre paa det —, kan der ganske vist paa visse Punkter være Tvivl hos et eller andet Medlem, og uden at komme ind i Detaillerne i nogen Henseende, vil jeg dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger om nogle af de Principer, der ere nedlagte i Lovforslaget. Seg vil i den Henseende først bringe i Erindring, at Lovforslaget i langt større Grad end den tidligere Lovgivning fremdrager Landvæsenkommissionen og Benyttelsen af denne Institution. I den ældre Lovgivning er det i mange Tilfælde foreskrevet, at forinden Landvæsenkommissionen træder til, skal der finde en Behandling Sted af de lokale Synsmænd. Forskjellen er nemlig den, at ved Hovedvandløbene træder altid Landvæsenkommissionen til, men ved de mindre offentlige Vandløb, som bleve etablerede ved Loven af 17de Januar 1859, skulle først Synsmændene træde til og søge at bringe Sagen i Orden; kunne de ikke, ja saa gaar man til Landvæsenkommissionen. Denne Forskjel er udslettet i Lovforslaget, idet i ethvert Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Regulering eller Omregulering af et offentligt Vandløb, enten Hovedvandløb eller mindre Vandløb, skal strax Landvæsenkommissionen træde i Virksomhed. Det, som vækker nogen Tvivl hos mig ved dette Punkt, er Omkostningerne; Landvæsenkommissionen er ikke noget Billigt, i det Mindste ikke for de mindre Landbrugere; det koster forholdsvis ikke saa lidt at faae en Landvæsenkommission. Nu siger Kommissionen selv i Motiverne til sin Betænkning, at det er ønskeligt, at saa mange af de smaa Vandløb som muligt blive offentlige, en Udtalelse, som vistnok er fuldkommen rigtig, fordi,

naar de smaa Vandløb sættes under offentligt Tilsyn, ville de bedre kunne opfylde deres Bestemmelse overfor Algerbruget; men jeg frygter for, at dette Ønske ikke vil gaa i Opfyldelse, naar man gjør det saa kostbart at faae et lille Vandløb sat under offentligt Tilsyn og derefter reguleret. Omkostningerne ved Landvæsenkommissionen skulle udbedes af Kommunekassen. Nu kjende vi jo imidlertid de ærede Sogneraad saa godt; de ere i Reglen temmelig økonomiske Folk, og hvor der bliver Tale om en større Udgift for at opnaa et saadant Formaal som det at faae et lille Vandløb sat under offentligt Tilsyn ved Medsættelse af en Landvæsenkommission, tror jeg, at de ville trykke sig, og at Følgen bliver, at de mindre Vandløb ikke blive optagne som offentlige, hvor det ikke allerede er sket. I den Henseende er der vist stor Forskjel i Landet, idet jeg tror, at i nogle Amter ere mange smaa Vandløb offentlige og i andre ikke, men min Kundskab derom er ikke tilstrækkelig; for Resten tror jeg, at der er indhentet Underretning i den Henseende af Ministeriet. Min Frygt er, som sagt, den, at naar Landvæsenkommissionen med Udflydelse af Synsmændene skal træde til, vil Befølgningen virke hemmende paa Opnaelsen af det tilsigtede Resultat, og jeg vil tilføje, at denne Frygt bliver enten noget forøget, fordi § 9 bestemmer, at ved ethvert Reguleringsarbejde skal ikke blot Landvæsenkommissionen forinden tilkaldes, men der skal forelægges denne tekniske Forarbejder, og de ere Skam ogsaa dyre. Der staar nemlig i § 9: „Naar Landvæsenkommissionen tilkaldes i Anledning af en tilstigtet Regulering af et offentligt Vandløb, skal vedkommende Kommunalbestyrelse forelægge Kommissionen en af de fornødne tekniske Forarbejder ledsaget Plan for Reguleringen.“ Der skal i Reglen en Landinspektør til, og de Folk ere, om end ikke for kostbare, dog temmelig kostbare med Hensyn til deres Arbejde. Seg skal blot henstille til nærmere Overveelse, om man i dette Punkt ikke gaar den gamle Lovgivning for nær ved at udstyde Synsmænd. — Endelig er der et andet Punkt, som just ikke er af saa stor Betydning, men med Hensyn til hvilket jeg dog maa udtale en Tvivl; det er med Hensyn til det Spørgsmaal, om Kjøbstæderne ikke i Lovforslaget ere gaaede noget for nær, om de ikke vel meget ere underkastede Amtsrådets og Landvæsenkommissionens Myndighed. Det vil nemlig erindres, at naar et Vandløb gaar over Kjøbstadens Grund, saa skal efter den gjældende Lovgivning Amtsrådet konferere med Kjøbstadens Bestyrelse, om dette Vandløb skal være et Hovedvandløb, og hvorledes det i det Hele skal behandles. Dette har Kommissionen ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at optage i sit Udkast, hvilket har forundret mig, saa meget mere som Lovforslagets § 6 bestemmer, at, forsaavidt et Hovedvandløb gjenløber eller berører en Kjøbstads